

i visse Tilfælde skal lægges uden for Skoletiden, maa der protesteres. Børnene vil da — efter 6 Timers Skolegang — komme trætte og uoplagte til Præsten, hvad der vil betyde en væsentlig Føringelse af Konfirmationsundervisningens Betydning.

Til disse Bemærkninger til det foreliggende Forslag ønsker vi at føje endnu nogle Synspunkter om selve Religionsundervisningsproblemet.

Som allerede fremhævet maa vi se paa Folkeskolens Religionsundervisning som en Opgave, Skolen har paa Kirkens Vegne. *Folkeskolens Religionsundervisning er den danske evangelisk-lutherske Kirkes Religionsundervisning.*

En direkte Konsekvens af dette Syn er, at Opgaven kun kan løses i Samarbejde mellem Kirke og Skole.

At dette ogsaa er Meningen, fremgaar af, at man i den nye Tilsynslov har henlagt Tilsynet med denne Undervisning til Sognepræsten, hvad man fra kirkelig Side maa tillægge den største Betydning.

Men ud fra vort Syn paa dette Tilsyn som ikke blot kontrollerende, men ogsaa vejledende, maa vi desto mere beklage, at det ikke er udstrakt til ogsaa at gælde i København. Anser man det for naturligt og nødvendigt gennem et kirkeligt Tilsyn at sikre Forældrene, saa vidt dette lader sig gøre, at Skolens Religionsundervisning er i Overensstemmelse med den Kirkes Aand og Lære, hvoraf de er Medlemmer, finder man ingen saglig Begrundelse for, at den samme Betyggelse ikke skal gives for den københavnske Folkeskoles Vedkommende. At et saadant Tilsyn skulde være mindre paakrævet i København end i Provinsen, vil ingen kunne paastaa, som kender de faktiske Forhold. Heller ikke indser man, at de særlige københavnske Forhold skulde gøre det umuligt at finde en for saavel Skole som Kirke forsvarlig Ordning. At den københavnske Skoles Religionsundervisning kan betragtes som kirkelig forsvarlig, er af afgørende Interesse for Kirken, fordi det er dens Religionsundervisning, der er Tale om, men ikke mindre for Skolen, fordi en varig Utilfredshed med Skolens Religionsundervisning uvægerlig vil gøre Tanken om kirkelige Friskoler aktuel.

Men om Undervisningen er kirkelig forsvarlig eller ikke, kan kun et kirkeligt Tilsyn afgøre.

Vi er os derfor bevidst, at Bemærkningerne i det foregaaende nødvendigvis maa indeslutte Kravet om en Revision af den gældende Tilsynslov, *saa der skabes et kirkeligt Tilsyn med Religionsundervisningen over hele Landet med kirkelig Autorisation (ved Biskopperne) af de i Undervisningen benyttede Hjælpemidler.*

Vi finder det urimeligt, at Sønderjylland i Tilsynsspørgsmaalet skal have en Særstilling som fastsat i Loven, og foreslaar, at § 12 i Tilsynsloven ogsaa kommer til at gælde for de sønderjydske Landsdele.

For Københavns Vedkommende erkender man, at den før Tilsynsloven gældende Form for kirkeligt Tilsyn var lidet egnet for Formaålet, hvorfor vi ikke foreslaar en Tilbagevenden til denne.

I Stedet foreslaas følgende Ordning:

1) Der oprettes et særligt Tilsynsembede for Religionsundervisningen i den københavnske Folkeskole.

Da denne Tilsynsmand skal føre ikke blot et kontrollerende, men ogsaa et vejledende Tilsyn med Religionsundervisningen, finder man det rimeligt, at man til denne Post vælger en erfaren Religionslærer. Men da han skal staa som Kirkens Repræsentant i Skolen og paase, at Religionsundervisningen varetages paa en for Kirken tilfredsstillende Maade, maa han udpeges af en kirkelig Myndighed, i dette Tilfælde af Københavns Biskop efter Samraad med Skoledirektionen.

2) Dernæst maa det fastslaaes, at alle Lærebøger til Brug ved Religionsundervisningen (herunder Bibelhistorier) skal autoriseres af Biskoppen.

Bestemmelsen i Menighedsraadslovens § 24, Stk. d, om, at Menighedsraadets Samtykke kræves til Indførelse af nye autoriserede Hjælpemidler ved Skolens Religionsundervisning, er ikke ophævet ved den nye Tilsynslov, hvad man maa forstaa som en Indrømmelse af, at der i denne Sag er et kirkeligt Hensyn at tage.

Da denne Bestemmelse imidlertid kun omhandler Indførelsen af nye autoriserede Hjælpemidler og ikke Autorisation af nye, og det tilmed er en Kendsgerning, at den overhovedet ingen praktisk Betydning har i København og heller ikke kan tænkes at faa det paa Grund af, at Grænserne for Skoledistrikt og Sogn ikke falder sammen, maa det anses for nødvendigt at faa en klar og kirkelig betryggende Ordning af dette Spørgsmaal.